

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

David Foenkinos

VIATA
FERICITĂ

Traducere din franceză de
IULIANA GLĂVAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

DAVID FOENKINOS

LA VIE HEUREUSE

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2024

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOENKINOS, DAVID
Viața fericită / David Foenkinos; trad. din franceză
de Iuliana Glăvan. – București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-745-2
I. Glăvan, Iuliana (trad.)
821.133.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

*Pentru a iubi și mai mult viața,
trebuie să fi murit măcar o dată.*

— Charlotte Salomon

PARTEA ÎNTÂI

1

Lui Éric Kherson îi fusese întotdeauna teamă să zboare cu avionul. În noaptea dinaintea plecării de obicei nu dormea prea bine, căzând pradă celor mai negre scenarii posibile, imaginându-și tot ce ar fi lăsat în urmă după o moarte violentă într-un accident. Însă, în lupta neîncetată dintre impulsuri și temeri, dorința de a călători era mai puternică decât frica.

2

Noua directoare de cabinet a secretarului de stat pentru comerț exterior, Amélie Mortiers, primise sarcina de a-și forma o echipă. Imediat ce preluase postul, în mai 2017, se gândise la Éric pentru a o însoți în această aventură. Alegerea ei îi luase prin surprindere pe cei din jur. Ar fi putut să-i lase pe consultanții în recrutare să-i găsească oameni cu experiență, dar ea preferase să apeleze la un coleg de liceu. Totuși, cei doi

nu se mai văzuseră de când studiau la Rennes. Se regăsiseră în urmă cu câteva luni datorită lui Magali Desmoulins, care avusese ideea să creeze pe Facebook grupul Absolvenții Liceului Chateaubriand. Deși ar fi putut să pară o inițiativă caraghioasă¹, în cele din urmă i-a încântat pe majoritatea membrilor. Aveau astfel ocazia să vadă diverse profiluri și să-și compare parcursul. Eșecurile celorlalți ne fac să trecem mai ușor peste ale noastre. Așa se face că Amélie Mortiers a dat peste pagina mai degrabă inactivă a lui Éric Kherson. Nu conținea nimic personal, numai comentarii despre activitatea de la Decathlon. În cei aproape douăzeci de ani, urcase toate treptele în cadrul companiei, de la simplu vânzător la director comercial. Dacă părea puțin obosit, se găsea cineva care să-l întrebe: „Ei bine, cum merge? Ești în formă maximă?”² Ajunsesse să deteste acest slogan ridicol, dar nu lăsa să se vadă; zâmbea detașat, ca un om plecat în vacanță din propria viață.

Când l-a căutat Amélie, a fost mai mult decât surprins. Éric și-o amintea ca pe o fată înaltă, a cărei siguranță de sine friza disprețul. După bacalaureat, plecase să studieze la Paris, pentru ca mai apoi să urmeze L'École Nationale d'Administration. Recitindu-i mesajul, își

1. Nu există oare o formă de renunțare la prezent în orice exaltare a trecutului? (N. a.)

2. În original, *À fond la forme!*, sloganul oficial al lanțului de magazine Decathlon. (N. tr.)

zise că poate greșise judecând-o astfel. Abilitatea de a-i cunoaște pe ceilalți nu fusese niciodată punctul lui forte. Faptul că o femeie care ocupa un asemenea post îi scria personal pe Facebook, în vederea unei propuneri profesionale, trăda mai degrabă o fire simplă și directă. Da, era vorba de o *propunere*. Oare ce voia? Și de ce el? Nu-l costa nimic să asculte ce avea să-i spună. Stabiliră să se întâlnească a doua zi, la ora opt, într-o cafea pe rue du Bac. Éric își zise că era o oră mult prea matinală pentru a aborda o chestiune importantă. Viitorul se conturează mai ușor seara. Ajunse puțin mai devreme, ca să savureze un espresso dublu, un fel de preludiv al primei lor discuții. Amélie intră în cafea la opt fix, de parcă trupul ei era reglat după propria agendă. Înainte de întâlnire, Éric se uitase pe ascuns la fotografii recente cu ea pe care le găsisese pe internet, dar, cum nu avea cont de Instagram, fusese blocat înainte să vadă prea multe. Era clar că aborda vârsta de patruzeci de ani ca pe un moment de apogeu al senzualității ei. Emană parcă un fel de energie solară. Însă, pe măsură ce se apropie de el, își schimbă părerea. Cu toate că zâmbea larg, prezența ei îi stârni lui Éric o ușoară neliniște.

— Nu te-ai schimbat deloc, zise ea luând loc.

— E o formulă de politețe, nu?

— Poate, recunosc ea, zâmbind pentru a ascunde faptul că abia îl recunoscuse.

În liceu, Éric nu era neapărat genul de băiat pe care l-ai fi remarcat imediat, dar transmitea un calm ce putea trece drept carismă. Avea șarmul persoanelor discrete, se gândi ea. Iar acum reapărea cu tot arsenalul unei retrageri. Corpul lui căpătase aspectul renunțării. Pentru o clipă se întrebă de ce îl contactase tocmai pe el. Cu siguranță avea să treacă ceva timp până să-și dea seama. În cele din urmă, Amélie adăugă:

— Îți mulțumesc că ai fost atât de receptiv.

— M-a intrigat mesajul tău.

— E păcat că am pierdut legătura. Adică știu că nu eram neapărat apropiați. Dar, după ce am plecat la Paris, nu am mai păstrat relațiile.

— ...

— Până la urmă a fost o idee bună grupul de Facebook...

— Da.

— Dar tu? Ai rămas la Rennes?

— Da, acolo am început să fac studii de comerț, și apoi...

Se opri brusc înainte să adauge: Și apoi a murit tata. Evident, Amélie nu era la curent cu ce se întâmplase. În lipsa rețelelor sociale, tragediile se răspândeau mai greu. Éric trecu mai departe și își prezentă pe scurt cariera.

— Poate e stupid, dar văzând tot ce ai realizat, nu m-am putut abține să nu simt un soi de mândrie, zise Amélie.

— Serios?

— Da. Nu știu... Spiritul de solidaritate breton.

— Nu am privit niciodată lucrurile așa.

— Sunt totuși rădăcinile noastre. Chiar și așa, nu m-am mai întors niciodată acolo. Părinții mei s-au mutat la Nisa.

— ...

— Mi-ar plăcea să mai depănăm amintiri, dar, cum bănuiesc că-ți dai seama, nu am prea mult timp acum. E o așa efervescență cu Macron. Oamenii au așteptări mari.

Așa se întâmplă mereu la început de mandat, se gândi Éric. Singura diferență între președinți este momentul în care apare deziluzia. Amélie comandă o cafea, de care nu se atinse; băuse deja trei de când se trezise. Pentru a-și prezenta parcursul, se lansă într-un monolog pe care știa cum să-l facă captivant. Stăpâna de minune arta de a vorbi despre sine. Însă trebuia să treacă repede la esențial. Primise sarcina constituirii unui sector care își propunea să cucerească piețele externe și totodată să facă din Franța o țară atrăgătoare pentru investitori. Cu toate că CV-urile tehnocraților stăteau teanc pe biroul ei, era evident că trebuia să apeleze la oameni competenți din „societatea civilă“. Atunci îi veni în minte profilul de Facebook al lui Éric Kherson, cu cele câteva fotografii ale succesului său la Decathlon. Citise și un interviu cu el în *Challenges*, în care evitase cu discreție să-și însușească meritele, dar

era limpede cât de mult beneficiase compania de calitățile lui remarcabile. Când Amélie îl întrebă direct despre posibilitatea de a i se alătura cabinetului ei, Éric îi răspunse:

— Nu știu... Nu știu ce să spun.

— Ai timp să te gândești, firește. Dar nu foarte mult...

— ...

— Mi-ar plăcea să lucrez cu cineva ca tine. Ai urcat toate treptele dintr-o companie mare. Sunt aspecte pe care le-ai înțelege mai bine ca mine, sunt sigură. Îți imaginezi presiunea prin care o să trec. Și apoi, trebuie să-ți mărturisesc că am nevoie de cineva cunoscut, care nu o să mă judece așa cum ar face-o un necunoscut. Nu suntem apropiați, dar avem aceleași rădăcini. Suntem bretoni...

— E a doua oară când pomenești de asta.

— Cred că înțelegi perfect la ce mă refer...

În doar câteva cuvinte, Amélie adusese conversația pe un teren aproape afectiv. Avea cu siguranță toate calitățile unui politician. Apoi trecu la partea pragmatică, vorbind despre viața agitată pe care oferta ei o putea aduce, cu numeroase călătorii. Lui Éric i se părea ceva suprarrealist. O fostă colegă de liceu apărea pe neașteptate și îi propunea să-și schimbe viața. Și mai ciudat, nu-și amintea prea bine despre relația lor de atunci. Singura legătură era parcursul comun prin viața școlară. Cu timpul, se întâmplă să deformezi realitatea;

figuranții din trecut devin actori principali. Părea atât de hotărâtă să lucreze cu el, încât Éric era confuz. Tre-cuse multă vreme de când cineva nu îi mai privise cariera cu un asemenea entuziasm. Nu mai primea încurajări, așa încât sfârșise prin a se îndoii de tot și mai ales de el însuși. Cuvintele lui Amélie umpleau oare-cum fisurile unui ego deteriorat.

3

Éric trebuia să se gândească bine. Era normal să ezite: avea să părăsească un loc de muncă important și stabil pentru o aventură ministerială în esență nesigură. Salariul era mai mic, dar nu conta. Oricum nu-i venea să creadă că până acum se descurcase atât de bine, dat fiind mediul modest din care provenea. Reușise astfel să-i ofere mamei lui un apartament mare, nu departe de cartierul în care locuiseră. Tatăl său nu fusese mar-torul acestei împliniri materiale, iar asta îl măcina. Cei din jur îl considerau un „fiu bun“, dar generozitatea era o formă de a compensa înstrăinarea lui. În Breta-nia, acolo unde copilărise și unde resimțea mereu o anumită stare de neliniște, nu ajungea decât rar. În acel loc erau toate ingredientele unei nostalgii fade. De fapt, cu timpul încetase să mai meargă să-și vadă mama, sătul de aceleași conversații, de interminabilul refren al reproșurilor. O serie de aluzii negative ce formau un